

Ó szárnyas emberek
szavak tárgyak lovak
repülő éjjelek
nyughatatlan tavak
vergődik a föld
üvölt

és sebe fölszakad
Ó szárnyas emberek
hát meddig juthat el
s hová nem érhet el
az ember
ha szabad?

Szeged

VICEI KÁROLY (1944.)

PEREMVÁROSI PROLÓGUS

bús unalom köde
füstölög a háztetők felett
kék-piros várakozásban
csont-halál-fagyból
sercegeve-ébredő ereszet

kékcipke-függönyű alig-este
rám gondolva rezdül-sz-e már
indulsz és

arcodon marad
a folyosó színesüveg-ablak-fénye-vetülete
hegedűsírású léckerítés-sor
vezet el eddig

azt hiszem éveket késtél

Újvidék

ZELEI MIKLÓS (1948.)

ÖRDÖGHÁLÓ

Mosolyogsz — elhamvad
markodban a lányság,
mert én annyira
hitetlen vagyok.

Elragadtatásra
voltam — csillagaim
széjjelszaladtak,
nem az én bűnöm.

Aki közeledni
hozzám lenne bátor,
a körmei is
lepotyognának.

Körülöttem hétfők
lerágódott csontjai,
atlaszok, zászlók,
bibliák, vasak.

Szájról szájra terjedj —
úgy mint a népmesék,
előlem úgyis
elszáll a világ.

VIDÉKI TANKRÉDSÁG

A falba mélyesztem
az utcán arcomat.

Minden léptem a
járdához lapul.

Megsárgult mosolyom,
s azt sem veszik észre,

sísakrostélyom
én leeresztem.

A tisztaságra
rábukik szemem.

Mint csigabigaacsáp
rántódik is vissza.

Szerelmet őrző
páncélos vitéz —

Ieraknám páncélom,
de harcul rámkenik.

Szeged